

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN

te Tongeren bij M. COLLÉ, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. »
Een blad afzonderlijk 15 centiemen.
Aankondigingen 15 centiemen per drukregel.

TONGEREN, DEN 31 MAART.

Het *Journal de Bruxelles* heeft tijdingen uit Rome, opzichts den gezondheidstoestand van Mr Laforet, die, haasten wij ons dit te zeggen, op verre na zoo onrustwekkend niet geweest is als de *Impartial* heeft opgegeven. Mr Laforet heeft inderdaad, in de eerste dagen dat hij te Rome was, aan eene keelziekte geleden; doch deze is geweken en niet alleen is de rector onzer hoogeschool op dit oogenblik hersteld, maar hij is reeds door Pius IX ontvangen geworden. Die tijding zal, door gansch het land, met voldoening, vernomen worden.

Jaacht.

De jacht op de snepen is in de bosschen gemachtigd tot den 25 april aanstaande, te middernacht.

Kerkelijke staat.

Men schrijft uit Rome:

Mgr. Xaverius de Merode heeft bij het bezoeken der Thermen van Diocletianus een geval gedaan, waarvan de gevolgen zeer ernstig zouden hebben kunnen wezen. Er bestaat in de ruime gebouwen der Thermen een gesticht voor arme wezen en bestuurd door uw vrome landgenoot, de Broeder van de H Familie. In zijne hoedanigheid van vertegenwoordiger van Z. H. bij dat gesticht, had de aartsbisschop van Mytilena den opbouw van eene kapel bevolen. Daar hij zich met eigene oogen wilde overtuigen of zijne bevelen begrepen waren, is hij op steenhopen geklommen, die onder zijne voeten uitgekeken zijn. In zijn val heeft uw doorluchtige landgenoot het kuilbeen gebroken, ongeveer zes duim boven den enkel. Indien Mgr. de Merode op de plek ware blijven liggen, tot men hem opgenomen had, zoude hij beter gedaan hebben, maar zich zelve geweld aandoende, heeft hij ondanks de geweldige pijn, willen loopen, zoodat de bloeduitstorting eene ontsteking veroorzaakt heeft, welke zal beletten dat men het gebroken been dadelijk uitkaan zetten.

Naar het Vatikan vervoerd, is Mgr. de Merode eerst eenige uren later door zijn chirurg, den heer Ceccarelli, onderzocht geworden. Het been is in een verband gelegd en in het ijs gedompeld tot de ontsteking en zwelling, die daarvan het gevolg kan wezen, verdwenen zijn. Zoodra het gerucht van dat ongeval zich verspreid had, zijn de aanzienlijkste personen den doorluchtigen aartsbisschop komen bezoeken. Mgr. Dechamps en de belgische prelaten zijn de eersten geweest; op hen zijn eene menigte Vaders van het Concilie gevolgd.

Steeds glimlachende heeft Mgr. de Merode de bezoekers ontvangen. Mevrouw de Lamoricière, die op het punt stond Rome te verlaten, is bij hem willen blijven zoowel als de familie der graven van Merode-Waterloo.

De H. Vader heeft driemaal naar den toestand van zijn aalmoesnier laten vernemen en zal hem, naar men zegt, morgen zelf met een bezoek vereeren.

P. S. Op het oogenblik, dat ik mijn brief wil sluiten, vernem ik, dat de toestand van den zieke bevredigend is. De ontsteking neemt af, en alle vrees voor gevaar is geweken; zelfs heeft zich geen koorts openbaar.

In een brief uit Rome, van 19 maart, aan hetzelfde blad gericht, lezen wij:

» De toestand van Mgr. de Merode boezemt volstrekt geen ongerustheid in. De ontsteking verdwijnt snel door de aangewende middelen en zal veroorloven aan de behandeling een geregelden loop te geven.

Zijne Heiligheid heeft den aartsbisschop een bezoek gebracht en hem met blikken van welwillendheid overladen »

Het fransche kabinet schijnt zich uit te putten in pogingen om de H. Kerk en den H. Stoel in moeilijkheden te wikkelen. Hadven wij eerst de Pauselijke mantelwestie en de vertegenwoordiging van Frankrijk op het Concilie, thans waagt zij eene derde poging en wel in 't ondersteunen van eenige geestelijken van de Armeniansche gemeenschap, die in twist zijn geraakt met hunnen ordinaris. Zoals verschillende bladen reeds gemeld hebben, werd Mgr. Plumy, vroeger bisschop van Nicopolis, thans aartsbisschop van Thyane, als apostolisch afgevaardigde met buitengewone volmacht naar Constantinopel gezonden, om de oproerige gemoederen tot bedaren te brengen.

Mgr. Plumy, heeft die zending volbracht en schijnt er tamelijk wel in gelukt te zijn. Velen

hebben de bekentenis afgelegd, dat zij op een onwettigen weg waren. Voor zijn vertrek naar Rome, waren er 35 seculiere en reguliere geestelijken die weigerden zich aan de jurisdictie van hunnen ordinaris te onderwerpen. Mgr. Plumy, stond hen nog drie dagen toe, om op hunne verklaring terug te komen, zoodat blijkt uit een herderlijken brief, gedagteekend uit Constantinopel.

Wat doet nu de fransche regering? zegt de *Noordbrabander*:

In plaats van eene mogelijke scheuring trachten te voorkomen, neemt zij de oproerigen in bescherming en durft hen zelfs openlijk tot verderen tegenstand aansporen.

Den 11 maart had M. Bourée, fransch gezant, eenige notabelen van de Armeniansch-katholieke gemeenschap in zijn kabinet vereenigd en las hun eenige passages voor uit eene depeche van zijne regering, waarbij hem last werd gegeven om de eischen der oproerige Armeniansche katholieken te steunen en tot behoud van de vrijheden, voorrechten enz., van al de kerken van den Oosterschen ritus werkzaam te zijn. Hij deed deze lezing volgen door lange uitleggingen, die men in twee woorden kan samenvatten: « Geen enkele der oude vrijheden aan Rome opofferen, tijdingen te vragen en bij eene weigering van den kant van Rome, verder gaan »

Hierop antwoordde een der notabelen: dat zij niet begrepen, dat de gezant hun eene depeche mededeelde die hem allen betrof; dat zij, onderdanen van de Porte volstrekt geen orier te ontvangen hadden van het fransche gouvernement; dat als zij katholieken zijn, zij dit niet zijn door de genade van den minister Daru, maar door de genade van God.

Schoon uit dit antwoord blijkt hoe weinig de Armeniansen met de bemoeizucht van den franschen minister zijn ingenomen, kunnen wij echter het gedrag van het fransche gouvernement niet genoeg laken.

Ongeveer drij vier maanden geleden werd de genaamde Reyms, werkmans der statie te Antwerpen, die gelast is de wagons bij de aankomst der treinen te onderzoeken, om reden van slecht gedrag van zijnen post afgezet en weggezonden.

Hij schreef die afdanking toe aan den onderoverste, M. Wittemans, tegen wien hij daarom een geweldigen haat opvatte en dien hij dan ook meer dan eens met den dood bedreigde.

M. Wittemans hechte aanvankelijk aan die bedreigingen geen gewicht en dacht er zelfs niet aan; doch in het hart en in den geest van Reyms broeide de haat altijd voort en verscheidene maal liet hij zijn wraakgevoel blijken. Eindelijk was M. Wittemans, gedwongen door de aanhoudende achtervolgingen, verplicht zijn beklag aan de politie te doen; Reyms werd diensvolgens voor de correctionnelle rechtbank gelaagd en tot drij maanden gevangenzetting veroordeeld, voor de feiten van bedreiging tegen M. Wittemans, mishandeling van een werkoverste en wederstand tegen de politie, in de uitoefening harer ambtspligten.

Zoals gereedelijk te denken is, was die drij-dubbele veroordeeling maar in het geheel niet geschikt om den haat van Reyms te stillen; integendeel werd hij nog meer verbitterd tegen den heer Wittemans, dien hij sterker, aanhoudender achtervolgde en bedreigde, niet alleen op de straat, maar zelfs op zijn bureel en in zijne woning.

Gisteren tegen den avond, zat M. Wittemans in de estaminet *Allée Verte*, aan de statie, waar hij in pensioen is, eene partij domino te spelen met een vriend, toen onverwachts Reyms binnentrad, een glas hier bestelde en bij de kachel ging zitten, waar hij naar het scheen in slaap viel.

De onderoverste zich aan het een of ander geweldige tooneel van wege Reyms verwachtede, en voortspeelde, hield zich op zijne hoede. Van zijnen kant deed de baas der estaminet, die van de handelingen van Reyms wist, hetzelfde, en bemerkte dat deze iets onder zijnen jas verborgen hield; zoo hij dacht was het eene bajonnet. Hij maakte M. Wittemans daar opmerkzaam op.

Na een tijd schijnbaar geslapen te hebben, stond Reyms op, ging naar zijnen gewezen onderoverste en zigde hem:

« Ik weet dat gij de toelating hebt om wapens te dragen, maar de mijne zijn zekerder en gij zult er gaan van proeven »

En op hetzelfde oogenblik trok hij inderdaad eene bajonnet te voorschijn, waarvan hij den gescherpten punt op M. Wittemans richtte, doch deze had den tijd om ter zijde te springen en den slag te ontwijken, terwijl op den zelfden stond zijn vriend en de baas den kerel vastgrepen en ontwapenden, betgeen echter niet zonder geweldigen tegenweer gebeurde.

Na hem ontwapend en weerloos gemaakt te

hebben, ontboden zij de politie, die weldra verscheen, Reyms de knevels aandoed en hem naar de gevangenis bracht, om hem ter beschikking des gerechts te stellen.

Reyms had in het geheim de bajonnet, waarmede hij zijn misdadig ontwerp wilde uitvoeren, weten van het geweer te nemen, welk behoorde aan den baas van zijn logement. De politie heeft dit wapen in beslag genomen.

— Prins Pierre-Bonaparte schijnt voornemens te zijn, om gedurende eenigen tijd te Brussel te komen wonen. Men verzekert dat hij bevelen gegeven heeft, om in zijn huis der Louisa-laan, alles in gereedheid te brengen, om hem te ontvangen.

— Men schrijft uit Verviers, 29 maart: Er zijn in onze streek valsche goudstukken van 20 fr., met het afbeeldsel van Napoleon III, in omloop.

— Men schrijft uit Brussel, 29 maart: De koningin van Holland zal morgen, omtrent den middag, te Brussel aankomen, daar eenige uren verblijven en in een koninklijken trein naar den Moerdijk vertrekken.

— Het maatschappelijke weder voortdurend als of wij volop in den winter waren. Deze week inzonderheid hebben de koude weders zich onderscheiden door eene aanhoudende afwisseling van sneeuw, hagel en wind. Verleden donderdag sneeuwde het dat 'ten voet dik lag. En nochtan, in weerwil het gehele veld met sneeuw bedekt lag, en den wandelaar om den scherpen wind het veld ontvlucht, ziet men den leeuwrik onder het aanheffen zijner zoete gezangen hemelwaarts stijgen.

Dit gezicht herinnert ons de Hollandsche spreuk op de maand maart:

Al zingt de leeuwrik zoetjes aan,
Mooi Elsje Hou je pelsje aan....

Buitenlandsch nieuws.

Frankrijk.

Het is de prinses Bonaparte die, buiten den zaal het eerst de tijding der vrijpraak wist. Zij wachtte aan een venster van haar vertrek het teken dat kapitein Casanova geven moest. Zoodra hij de vrijpraak vernam, wuifde hij met eene zakdoek. De prinses viel in bezwijming.

Volgens andere tijdingen bevond zich de prinses op het binnenplein van het paleis van justitie.

De prins is uit de gevangenis naar het hotel gereden, vergezeld door den kommandant Ramolino en zijn vriend M. de Grave. De bevolking van Tours stond op den weg in twee rijen. Zoodra het rijtuig in het hotel was, heeft men de deuren gesloten om de nieuwsgierigen tegen te houden. Daarna is de prins op het balkon moeten verschijnen, om het toegestroomde volk te groeten.

In den avond ontving de prins 120 depechen van gelukwensching. Des avonds gaf hij een diner en daarna receptie, op welke de Korsekanen rijklijk vertegenwoordigd waren.

Onder den maaltijd kreeg de prins een brief van een eenvoudige zeeman der *Athémise*, die hem, namens zijne kameraden, de afzending medde van eene kas appellationen. De telegraaf heeft verscheidene depechen verzonden, luidende als volgt: « Victorie, de prins is vrij. » De prins is des nachts naar Parijs vertrokken.

De prins heeft, in plaats van schadevergoeding aan de burgerlijke partij, 20,000 fr. voor den arme van Tours aangeboden. Na de veroordeeling heeft hij verklaard, dat de arme niets zou verliezen en dat hij in persoon 20,000 fr. aan den arme zou komen brengen.

De *Marseillaise* kondigt aan:

Pierre Bonaparte is vrij.

Victor Noir ligt in het graf.

Ulric de Fonvielle zit gevangen.

Paschal Grousset zit gevangen.

Henri Rochefort zit gevangen.

Milhière, Rigaud, Bazire Dereure zitten gevangen.

Pierre Bonaparte is vrij.

De *Cloche* noemt de prins nog een « doodslager. » De *Rappel* raadt de burgers aan voortaan revolvers te koop, om zich tegen de prinses te beschermen.

De *Pays* legt denzelfden drift aan den dag, maar in den tegenovergestelden zin. « Uwe zaak, zegt het blad, was de onze; het was de zaak van het keizerrijk en der samenleving. » Dat is wel wat erg!

De *Temps* zegt, dat de uitspraak van het Hof deze instelling getoed heeft. Volgens dit blad verdeelden zich de stemmen 18 tegen 18!

De *Opinion nationale* kondigt aan, dat de straf Pierre Bonaparte treffen zal. « De moord van Anteuil, zegt het blad, zal gevolgen hebben. » Alzoo de sluipmoord of uitdaging? Wat zal

men aanvangen?...

De *Figaro* zegt, dat de kosten van het proces wel 200,000 fr. zullen belooopen. M. de Fonvielle zal zijne tien dagen gevangenis te Tours onderstaan.

LINTEN-PLOOISTERS.

Men leest in den *Eclair* van Saint-Etienne: « De plooiesters van een der voornaamste lintenfabriekanten onzer stad, hadden besloten den arbeid te staken, indien zij geene verhooging van dagloon bekwamen »

» Zij stelden eene petitie op, in welke zij al hare grieven opsomden en zij krachtig eene verhooging van haar dagloon eischen. Doch wie zou er het eerste teekenen? Wat gedaan oplat men niet zou weten, welke de eerste geteekend had? Het middel werd onmiddellijk gevonden: Zij teekenden in een rondte kring.

» Hare petitie misshaagde niet aan den fabriekant, welke er recht aan deed, ten minste voor een gedeelte, want zij bekwamen 30 centiemen verhooging op haar dagloon. »

Pauselijke Staten.

HET CONCILIE.

De Vaders van het Concilie hebben zich den 22 maart, in de basiliek van het Vatikan, voor hunne 31^e algemeene congregatie vereenigd.

De beraadslaging werd over het schema de *Fide* geopend.

Het woord werd gegeven aan Mr Ginoulbiac, bisschop van Grenoble, voorgedragen voor den zetel van Lyon; Thomas Salsano, bisschop van Tanes, in *partibus infidelium*; kardinaal prins van Schwartzenberg, aartsbisschop van Praag; Petrus-Richardus Henrick, aartsbisschop van Saint-Louis; Joannes Bravard, bisschop van Coutances; Joannes Simor, primaat van Hongarië, aartsbisschop van Srigonië en Gran; Lodewijk Moreno, bisschop van Ivree; Franc, Gandolfi, bisschop van Corneto en Civita Vecchia, de Dreuix Brézé, bisschop van Moulins; eindelijk Mr Strossmayer, bisschop van Bosnië en Sirmich.

Vereenigde Staten.

De tijdingen uit Mexico, door de stoomboot *Cleopatra* aangebracht, melden dat Escobedo, San Luis de Potosi bezet en het materieel bijeen verzameld heeft, welke door den oproerigen generaal Aguirre, bij zijnen afcht, werden achter gelaten. Hij heeft hem des anderendaags vervolgd en ingehaald. Men heeft hem 500 man, 3 kanons en 19 legerwagens ontnomen.

Onder de krijgsgevangenen tellen men de generaals Exega en Leuiston.

Volgens de laatste depechen bevond zich generaal Garcia de la Codena met 2000 man n 12 kanons te Lagos, en generaal Martinez met 1000 man te San-Felices.

Escobedo en andere generaals hebben den generaal Garcia de la Codena, den 21 laatsleden, te Guadalupe, nabij Rocha, verslagen, 1000 krijgsgevangenen gemaakt en hem zijne gansche artillerie ontnomen.

De overblijfsels van dit leger hebben zich te Michoacan gered. Kolonel Galindo heeft de oproerlingen in het noorden van Puebla op de vlucht gedreven, en de troepen van het gouvernement hebben voorname steden in den staat Zacatecas bezet.

De oproerlingen onderwerpen zich op andere punten en die van Contepelt zijn op de vlucht gjsaagd.

Generaal Camaches heeft zich, na een kort gevecht van Jalapa meester gemaakt. Het opperhoofd der oproerlingen was een der zonen van Santa Anna. Zijne soldaten hebben hem aan Camaches geleverd.

Men denk, dat de revolutie geëindigd is: doch de toestand blijft zeer onetelig. De handel en nijverheid zijn volkomen verlamd en men is met hongersnood bedreigd.

GELEERDE VROUWEN.

De *American Philisophicat Society* van Philadelphia, heeft vier vrouwen tot leden aangenomen, welke zich door hare studiën en wetenschappelijke ontdekkingen eenen naam gemaakt hebben. Zij zijn: miss Sommersville, thans te Florence verblijvende; miss Mary Mitchell, besterster van het observatorium van Hongkeeps, nabij den Hudson, beide zeer gekend door hare sterrekundige kennis; M^r. Agassiz, echtgenote van den beroemden natuurkundige, wiens vermoedissen, studiën en opmerkingen zij gedeelt heeft, bijzonderlijk gedurende zijne laatste reis in Brazilië; eindelijk eene duitsehe, M^r. Emma Seller, gekend door hare belangrijke beschrijving der menschelijke stem.